

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 19 Gegužis-May 9 d., 1922 Metai II

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusci metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY.

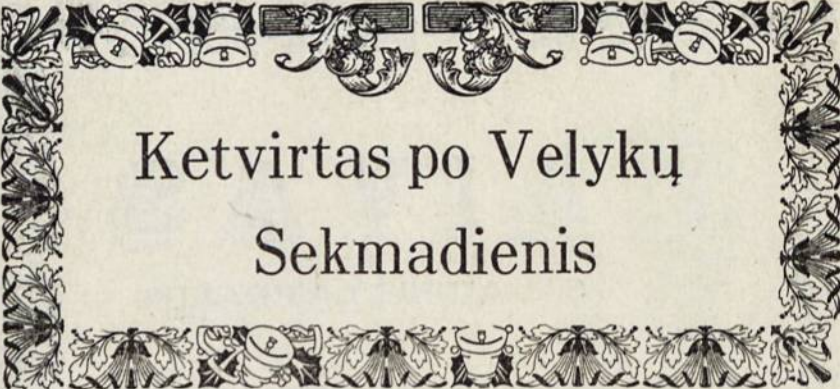
2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jūrą į Ažijos Tėvynės priplauką. Kad laimingai priplauktume, turime būti Krstaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kuri vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų “Laivas” plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

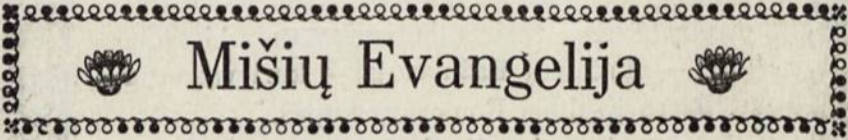

Ketvirtas po Velykų Sekmadienis

❁ Mišių Lekcija ❁

IŠ ŠV. JOKUBO LAIŠKO: 1, 17—21.

Mylimiausieji: Kiekviena geriausioji dovana ir kiekviena duotoji tobulybė iš augšto yra, nužengus nuo šviesų Tėvo, pas kurį nėra nei permainos, nei keitimosi aptemimo. Nes liūosa valia mus pagimdė tiesos žodžiu, kad bu-me šiokiatokia Jo sutvėrio pradžia. Žinote, mano mylimiausieji broliai. O kiekvienas žmogus tebunie greitas klausyti, bet tingus kalbėti ir tingus supykti. Nes vyro piktumas nedaro Dievo teisybės. Todėl atmesdami visoki nešvarumą ir blogumo gausybę, maloniai priimkite įsėtą žodį, kuris gali išgelbėti jusų dušias.

❁ Mišių Evangelija ❁

SULIG ŠV. JONO 16, 5—15.

Anuo metu Jėzus tarė savo mokiniams: Einu pas tą

kuris siuntė mane: ir nei vienas jus neklausiate manęs, kur eini? Bet kadangi tą pasakiau jums liudnumas pripildė jus širdį. Bet aš tiesą sakau jums: geriau jums, kad aš etičiau: nes jeigu nenuėisiu, Palinksmintojas neateis pas jus: o jei nuėisiu, pasiūsu jį pas jus. Ir kada jis ateis, apkaltis pasaulį dėl nuodėmės, ir dėl teismo. Dėl nuodėmės, nes neįtikėjo man: o dėl teisybės, nes einu pas Tėvą ir jau nematysite manęs: o dėl teismo, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas yra. Dar daugiau turiu jums sakyti: bet dabar negalite atkelti. Bet kada ateis ana tiesos Dvasia, išmokys jus visų tiesų. Nes nekalbės iš savęs, bet ką girdės tą kalbės, ir busiančius daiktus apreikš jums. Ji mane šviesa apteks; nes iš manęs ims ir skelbs jums.

ŽMOGUS IŠNAUDOJA PROTĄ.

Jau žinome, kad protas yra aukščiausioji Dievo dovana, prijungta prie mūsų sielos prigimties. Jo dalyką padėti žmogui atsiekti savo žemišką gerbuvį, o labiausia amžinąjį, augščiausiajį. Tinkamai vartojamas jis prie to veda, bet žmogus jį pavartoja ir kreivai.

Kreivai jį vartoja, kada mano, kad jis turi jiėgą tverti naujas tiesas. Gi taip nėra. Protas netveria ir negali tverti tiesų, nes jos yra išėjusios iš Pirmosios Tiesos. Jos jau buvo pirmiau, negu žmogaus protas ėmė veikti.

Žmogus kreivai vartoja savo protą, kuomet mano, kad jam nėra jokių ribų, kuriose turėtų būti, jokių taisyklių, kurių turėtų laikytis. Kreivai vartoja protą, kuomet nekurias tiesas, faktus atmeta, jų teisingumo, ar neteisingumo visiškai neištyręs, vien iškalno pripažinęs jas niekais, ar akiai įtikėjęs kitiems.

Žmogus kreivai vartoja protą, kuomet leidžia jam lakstyti kaip drugeliui, sekant valios norus. O valia yra akla.

Tikros ticosos pati nemato. Jai protas privalo tai parodyti. Tat aišku, kad jis užgaidų negali klausyti.

Dayimas protui neapribotos laisvės, tai yra lygu beprotystei. Beprotis yra juo, kad jo protas veikia be ribų ir taisyklių.

Ypač didelę laisvę protui mėgsta teikti žmonės religijos dalykuose. Tai laiko sau net pasididžiavimu. Bet tame jie labiausia klysta. Tokios laisvės greičiau da galėtų laikytis žmonių mokslo dalykuose, bet ne tikėjimo moksle, kuris yra Dievo mokslas.

Jį žmogus pirmiau turi priimti savo tikėjimu, o vėliaus stengtis geriau patirti ir suprasti savo protu.

Protas yra labai didelė Dievo dovana, bet tiems, kurie juo gerai ir tinkamai naudojasi; gi kas juo ima naudotis netinkamai, arba net tyčia blogai naudoja jo galybę, tuomet jis tampa jiems blogo ir pražuties versme. Jis tuo keliu veikdamas labai kenkia ir visai kitai žmonių daugybei.

Taigi protas neprivalo buti išnaudojamas, bet pagal taisykles vartojamas.

DVASIŠKA NAUDA IŠ TANKIOS ŠV. KOMUNIJOS.

Prie tankios šv. Komunijos turi mus raginti ne tiktai V. Jėzaus meilė, bet ir didelė dvasiška nauda, kuri pasirodo iš gerų šv. Komunijos vaisių. Nes reikia atsiminti, kad šv. Sakramentas yra valgis iš dangaus paeinantis, kaip pats J. Kristus pasakė: „Aš esmi gyvoji duona, kursai iš dangaus nužengiau. Jei kas valgytų tos duonos, gyvens ant amžių, ir duona kurią aš duosiu, yra mano Kunas“ (Jon. VI 51—53). Kitoje vietoje sako: „Nes mano Kunas tikrai yra valgis ir mano kraujas tikrai yra gerimas“ (Jon. VI, 56).

Tiesa, medžiaga tam sakramentui žmonės gamina, kaip plėtkes ir vyną, bet po konsekracijai per šv. Mišias ta duona ir vynas virsta į gyvąjį Jėzų, kursai kaipo Dievas

pacina iš dangaus.

Visa dvasiška nauda su visais gerais vaisiais plaukia iš to, kad šv. Komunijoje žmogus vienijasi su J. Kristumi. Jo kumas vienijasi su mūsų kunu. Jo kraujas su mūsų krauju, Jo dievystė su mūsų žmogyste ir tt. kaip pats pasakė: "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, manyje gyvena, o aš jame" (Jon. VI, 57).

Kokie-gi yra tie vaisiai? Neišpasakyti. Pagal Bažnyčios tėvų mokslą, ką papratsas valgis daro kunui, tą šv. Sakramentas daro sielai, kaip jis užlaiko kuno gyvybę, taip šv. Komunija — sielos gyvybę, kaip užtikrina Kristus: "Kas mane valgo ir jis gyvens dėl manęs" (Jon. VI, 58). Antgamtinis sielos gyvenimas pacina iš pašvenčiamos malonės, kurią žmogus gauna per Krikšto Sakramentą, o jei per sunkiąją, mirtingąją nuodėmę praranda, vel atgauna per atgailos sakramentą, o šv. Komunija tą gyvenimą palaiko, stiprina, ugdo ir patobulina. Kaip tas darosi? Štai visų pirma, šv. Komunija naikina kasdienines nuodėmes ir ydas, kurios pamažu veda į mirtinas nuodėmes, o tos į prapultį. Daro tai pagal šv. Tomo Akviniečio mokslą tokiu būdu, kad sielą žadina prie Dievo meilės aktų, kurie naikina mažas nuodėmes. Todėl šventieji lygina šv. Komuniją prie balsemo iš Galaad, gydančio žaizdas arba prie degančio anglio, kuriuo aniolas apvalė pranašo lupas nes šv. Komunija gydo sielos žaisdą ir apvalo ją nuo mažųjų nuodėmių ir ydų.

Kadangi tos žaizdos iš nuodėmės pacina iš mūsų silpnybės, delto tai šv. Komunija stiprina mūsų valią prieš blogą, kaip vaistai. Rojuje buvo gyvenimo medis, kurio vaisiai turėjo saugoti pirmuosius gymdytojus nuo mirties: tokiu medžiu yra dabar šv. Komunija, kuri suteikia mūsų sielai pajiėgų išvengti mirties, tai yra mirtinųjų nuodėmių, kurios yra kaipo sielos mirtis, nes per jas ji nuo Dievo atsiskiria ir netenka pašvenčiamos malonės.

Prie to šv. Komunija stiprina ir uždenga sielą prie kovos su išganymo priešais, kurie iš visur . tikoja. Kuo-

met pranašas Danielius buvo delci priešų skundų įmestas tarp liutų, kad tie jį sudraskytų, pasiuntė Dievas pas jį Habakuką su valgiais, o žverims uždarė nasrus, kad jam nekenktų. Panašiai mūsų sielas yra smarkių priešų apsiausta, o tie yra piktoji dvasia, sugėdę žmonės (pasaulis) ir kunas. Todėl kad jųjų mūsų siela nebutų sudraskyta arba įveikta, Bažnyčia, kaip anas Habakukas, atneša stiprinančią duoną — šv. Komuniją, kuria pasistiprinusi tampa, kai po liutas ugnimi prunkšėiantis ir pačiam velniui baisi (Šv. Jonas Auks. Hom. 64 ad pop.).

Šv. Komunija yra galingu ginklu prieš piktas dvasias, nes mažina jų jiegas ir jų vilyčias suturi. Tą taip aiškino šv. Tomas Akvin. šv. Komunija yra Jėzaus Kristaus kančios atminimu pagal šv. Povilo žodžių: “Kiek kartų valgysite tą duoną ir gersite keliką, garsinsite Viešpaties mirtį, iki Jis ateis” (I Corin. XI, 26). Todėl kaip tiktai piktos dvasios regi mummyse iViešpaties Kuną ir Kraują, bėga nuo mūsų šalyn, nes atsimena Viešpaties kančią, per kurią tapo pergalėtos. Ant galo jei pats vardas Jėzaus išblaško piktas dvasias, tai tuo labiaus Jo paties bijo. Ir ištiesų siela šv. Sakramentu pastiprinta, galingesnė yra už visą pragarą, nes V. Jėzus pats kariauja už ją.

Taippat šv. Komunija yra ginklu prieš šio pasaulio pinkles, nes ji gimdo sieloje dangaus linksmybių meilę ir troškimą, o žemiškų daiktų panieką. O kaip yra bjaurus ir kartus šis pasaulis tai sielai, kuri paragavo Jėzaus ir dangaus laimės saldumą.

Šv. Komunija yra ginklu prieš kuno pageidimus, kuriuos sumažina naikina arba laiko savo valdžioje. Kaip keleivis, eidamas vasaros kaitroj ir troškuliu varginamas pamato šaltinį skubinasi prie jo, kad atidrėkinti išdžiūvusias lupas ir užgesinti troškimą, taip krikščionis degantis koku nors savo kuno pageidimu, kad prisiartins prie to dvasiško gyvenimo šaltinio, gesina tą savo kuno uždegimą ir atranda pasistiprinimą. Nes šv. Komunijoje ateina V.

L A I V A S

Jėzus ir suteikia jam savo gyvenimą, o tuo pačiu pagadyto prigimimo gyvenimą silpnina ir naikina. Ypatingai prieš kuno pageidimus labai yra naudingas vaistas tankus ir dievotas šv. Sakramento priėmimas. Nes kuomet skaisčiausias Išganytojo kunas vienijasi su mūsų kunu, Jo kraujas susilieja su mūsų krauju, tuomet gęsta pamažu pikto pageidimo ugnis, kaip gęsta ugnis nuo didelio lietaus, arba bent jau liepsnos ne taip yra didelės ir lengviaus yra užgesyti. Todėl nėra nieko nuostabaus, kad visi Bažnyčios mokytojai ragina taip nekaltiems asmenims, kaip ir atgailą darančiams tankiai artintis prie dieviško tsalo; pirmiems, kad neprastų nekaltybės, antriems, kad padarytos žaizdas užgydytų lygiai ir kitus pageidimus silpnina šv. Komunija, ir teisingai pasakė šv. Bernardas: "Jeigu kas iš jūsų neatjaučia taip tankių ir stiprių sujudinimų prie rustybės, pavydo, paleistuvystės arba kitų pageidimų, tegul dėkoja Švenčiausiam Kunui ir Kraujui V. Jėzaus, nes to Sakramento malone jame tą daro: (ser. in coena Dom.) Tokiu budu šv. Komunija užlaiko dvasišką antgamtinį sielų gyvenimą

Bus daugiau.

ŠV. PRANCIŠKUS ASYŽIETIS.

Tąsa.

Netruko ir bandymų mūsų šventajai; jos tėvai sužinoję, kur jų duktė, nubėgo prie šv. Pevilo vienuolyno ir negailėjo nei maldavimų, nei barimo, idant ją iš ten išvedus, bet Kliara parodė jiems nukirptą galvą ir laikydamosi iš visų jėgų altoriaus, išėjo su pergalėjimu iš tų bandymų. Pranciškus, norėdamas ją apsaugoti nuo naujų užpuolimų įsakė jai persikelti prie šv. Aniole de Panso, antrojo seserų Benediktinkų vienuolyno.

Kliara buvo pirmu žiedeliu arba gėle Elgėtų —Mergaičių darželyje. Agnietė, jos sesuo tapo antrąja. Buvo tai 14 metų —mergaite, tyra kaip lelija, maloni, kaip avelė. Kliara

maldavo Dievo, kuris myli tas gražias skaistybės lelijas, idant pažvelgtų gailestingai į jos jaunesniąją seserį ir primtų į dangaus mergelių pokilį. Jos malda Dievas išklausė ir po kelių dienų Agnietė atėjo, pas ją ir pasakė: “Mano sesuo, aš noriu Dievui tarnauti kartu su tavimi. —Brangi sesuo, atsakė Kliara, glausdama ją prie savęs; o kaip aš dėkoju Dievui, kad išpildė mano karščiausią troškimą!” Tame laike, kuomet tas šventas reginys pripildė džiaugsmu šv. Aniolo vienuolyną, gymdytoju namuose atsitiko visai kitaip. Girdėti buvo verksmas, rėksmas ir rugojimai. Favorinas buvo labai įpykęs. Surinko savo draugus ir kaimynus ir apsakė jiems savo nuliudimą. Jujų dvylika pagrobė ginklus ir prisiekė, kad atves jam dukterį gyvą arba mirusį. Neveizėdami į šventą vietą, įsilaužė į vienuolyną, vienas jų pagavo Agnietę už plaukų ir tempė ją per uolas iki pakalnei, bet staiga mergaitės kunas tapo taip sunkus, kad jie nieko nepadarė ir iš vietos nepajudino. Todėl užpuoliku vienas jos dėdė, Monaldo, pakėlė šventvagišką ranką ir norėjo jai užduoti kardu, bet ant laimės, negali nuleisti rankos, nei jos pajudinti. Kuomet tas įvyko Kliara meldė savo genčių, kad paliktų jas ramybėje. Sumišę ir neramūs nuo sąžinės išmetinėjimų, atsitolino užpuolikai iš karės lauko, o tuo tarpu abidvi seseri linksminosi, kad tapo vertos kentėti del Jėzaus Vardo ir džiaugdamos užgiedojo padėkavonės giesmę. Turime pridėti, kad toksai nuodėmingas užsispirimas giminių greitai persimainė. Monaldo, dėdė, paliko stebuklingai išgydytas, o žinodamas, kad išgijo delei savo sesers dukterų maldos, tapo paskiaus pirmiausiu jų apginėju. Jų tėvas, Favorinas pasidavė Dievo valiai ir užmigo teisingųjų miegu.

Šv. Pranciškus, uždėjęs metavonės habitą ant Agnietės, patalpino abidvi seseris namuose prie šv. Damijono bažnyčios, kurią pats pataisė. Taip išsipildė, ką Pranciškus prieš penkius metus pranešė, kad prie tos bažnytėlės bus pastatytas elgėtų — mergaičių vienuolynas. Kliara užsi-

darė tame kalėjime iš geros valios ir neišėjo iš jo iki laiko, kuriame su šiuo pasauliu persiskyrė ir nuėjo pas Savo Sužadotinį į dangų. Šv. Damijonas tapo tad šv. Pranciškaus dukterims tuo, kuomi buvo Porcinkula jo sunams, t. y. palaiminta žemė, pasauliui uždaryta, dangui atidaryta.

Kas galėtų pasakyti, kiek dangiškų žiedelių užaugo ten po Dievo Apveizda, koksai maldų ir dorybių kvapas pripildė tą vietą, kiek žemiškų aniolų pasikelė iš ten į dangų. Prie to reikia pridėti ir tą, kad Kliaros motina, palikusi našlė, lygiai įstojo vienuolijon prie dukterų ir motinos sesuo Beatrica Bona Gvelfucci, apie kurią jau kalbėjome. Tokiu budu antra vienuolija, kuri paskui vadinsis Kliarisių arba Pranciškonų vienuolija, tapo jau įsteigta. Pranciškus parašė įstatus (regulas) tai vienuolijai pagal Mažesniųjų Brolių įstatų pavyzdį ir paskyrė Kliarą Viršininke arba motina. Įsteigėjas norėjo, kad ta nąuja vienuolinė šeimyna, lygiai kaip ana pirmoji, remtusi ant nepajudinamos visiško neturto uolos, kuri taip numylėjo. Iš patarimų, kuriuos joms nuolat duodavo, pasiliko mums tiktai trumpas laiškas, bet taip aiškiai aprašantis neturtą, kad jį čia padudame, kaipo vieną iš brangiausių serapiško izdo turtų "Aš jūsų mažiausias brolis Pranciškus, noriu sekti Augščiausiojo V. Jėzaus ir Jo švnč. Motinos gyvenimą ir neturtą ir tame ištėsėti iki galui. Meldžiu taip-pat jūsų visų, kurias skaitau savo seserimis ir labai prašau, kad prisitaikintumėte prie to gyvenimo ir prie to neturto.

Sergėkitės, kad kuomet nors ne atsitrauktumėte nuo to kelio ir neklausytumėte priešingų patarimų ir nuomonių."

Serapiška mergaitė Kliara pasirengė klausyti to šv. patarimo. "Eikite", tarė savo dukterims, perskaičius tą laišką "eikite kaip balandėlės pasislėpti mažame švento neturto lizde". Ji nemažiau, kaip šv. Patriarka, rupinosi apie to izdo užlaikymą, kurs užgėdina žmonių išmintį, ir ant amžinų laikų išsižadėjo sau ir savo vienuolijai visokių žemiškų gerybių; o žinome su kokia tivrtybe priešinosi net patiems popiežiams, kurie norėjo joms palengvinti. Grigalius IX,

popiežius ragino Kliarą, kad priimtų kaikuriuos turtus savo vienuolijai iš priežasties anų laikų nelaimių: “Jei tave nuo to suturi išadai, pridėjo popiežius, mes tave nuo to paliuosuojame” — “Šventasis Tėve atsakė bučiau laiminga, jei busiu paliuosuota nuo savo nuodėmių, bet nenoriu paliuosavimo nuo Evangelijos patarčių užlaikymo.”

Bus daugiau

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas.

Pirmą Kristaus gimimo galima buvo vesti dvi pačias. Nekurie ir šventieji turėjo pō kelias pačias. Jokubas patriarka turėjo dvi, Lilę ir Rachėlę. Abi buvo seseri. O dabar katalikų Bažnyčia baudžia ir šliubo neduoda. Ne tik katalikų Bažnyčia, bet ir svietiška valdžia baudžia net kalėjimu už daugpatystę. Paaiškinkit ar taip buvo, ar tik taip pasakojama.

Pinavijas.

Atsakymas.

Taip buvo. Prieš Kristaus atėjimą ir Jo mokslo paskelbimą buvo praktikuojama daugpatystė pas pagonis ir pas žydus.

Kodel tada taip buvo, o dabar kitaip?

Nes tada daugpatystė nebuvo stačiai dievišku įstatymu uždrausta, o dabar uždrausta.

Dievas sutverdamas Adomą ir duodamas jam *tik vieną moterį*. Jievą parodė gana aiškiai, kad Jis neužgria daugpatystės, bet Jis jokiū aiškiu įsakymu jos ir neuždraudė.

Todėl, vėliasniam laike net ir tarp tikrųjų ir šventų Dievo garbintojų pasitaiko turinčių kelias antsyk pačias. Jų daugpatyste buvo pateisinama tuo, kad ijems rupėjo dauginimas žmonių giminės, jų tikroji pati sutiko, kad vyras

imtų jų daugiau ir kad nebuvo stačiai aiškiu Dievo įstatymu uždrausta.

Žinia, kas daugpatystės dasileisdavo vien savo geidulių patenkinimui, tokis budavo kaltas.

Prie girtinių ir Dievui malonių dalykų daugpatystė niekuomet neprigulėjo; ji buvo tik iki laikui kenčiama.

Jėzus Kristus — Dievas Žmogus, kuris paskelbė žmonijai naują mokslą, Jis atmainė ir daugpatystę. Iš Jo žodžių matyti aiškiai, kad Jis reikalauja, kad vyras antsyk turėtų tik vieną moterį. Štai Jo žodžiai: “Kuris apleistų savo moterį ir kitąimtų, dasileidžia su ja svetimoterystės”. (Mork 10, 11. Taip pat Luk. 16, 18, Mat. 19 9). Jei dasileidžia svetimoterystės, kas, apleidęs savo pačią, ima kitą; ne mažiau yra svetimoterystė, jei ima kitą, pasilaikydamas ir pirmąją.

Šv. Povylas Apaštalas vedusiems stato pavyzdį ryšio tarp Kristaus ir Bažnyčios. Kaip Kristus yra susirišęs tik su *viena* Bažnyčia, taip vyras privalo susituokti tik su *viena* moteriška.

Kad Kristus Dievas paliko įstatymą turėjo tik vieną moterį, tai rodo ir pirmiausiųjų krikščionių praktika. Pas juos daugpatystės nebuvo.

Katalikų Bažnyčia laikosi visame griežtai Jėzaus Kristaus mokslo, todėl ir moterystės dalyke įsako taip, kaip Kristus mokė ir liepė daryti. Kiekviena krikščioniška valdžia savo įstatymuose atsižiuri į Kristaus ir Bažnyčios mokslą. Todėl baudžia už daugpatystę, nes ji Kristaus yra uždrausta.

Beto daugpatystei dabar nėra jokios prasmės ir buti. Dabar daug vedusiųjų netik ką nesirupina žmonių giminės dauginimu, bet greičiau mažinimu. Daugeliui rupi turėti komžiausia vaikų. Tai kam tada daug pačių?

Tik pasileidimo garbintojai to galėtų pageidauti.

Klausimas.

Ar gali moteris ar mergina vaikščiodama po namus rinkti Mišių intencijas? Buk ji aprupinanti kunigą, neturintį intencijų ant Mišių?

J. O.

Atsakymas.

Su visokiais Mišių intencijų rinkėjais visuomet reikia būti atsargiems. Yra nemažai apgavysčių. Prisidengia kas nors labai gražiais tikslais ir renka. Geraširdžiai pasitikėdami duoda ir prakiša.

Priimti Mišių intencijas gali bet kas, tik reikia žiurėti, kad jos ištikrųjų kokiam nors geram tikram katalikų kunigui būtų įduotos. Nes kitaip tos intencijos būtų žuvusios.

Imti Mišioms gali kas, jei tik kas pasitiki ir duoda.

Geriems tikslams gražus yra daiktas būti duosniais, bet sykiu reikalingas išmintingumas ir apsižiurėjimas, kad nepatarnavus sukčiams ir apgavikams.

ZULIEMA.**Tąsa.**

Kuomet aficieras atpasakojo, kur ir kokiame padėjime jis rado tą mergaitę, sesers tuojaus suprato, kaip tai atsitiko. Jos paaiškino, kad tai darbas pirklių vergais. Ta mergaitė turėjo būti labai pavargusi ir negalinti toliau keliauti sykiu su kitais. Grobikai bijojo ją užmušti, nes Anglijos valdžia aštriai baudžia už žudymą čiagimių gyventojų. Todėl jie ją gyvą palaidojo, pasitikėdami, kad laukiniai žvėrys ją išsikas ir suės. Taip būtų atsitikę, jei aficieras nebūtų į laiką pribuvęs.

Galutinai jis atsisveikino su gerutėmis seserimis, pilnas įvairių jausmų nuo to, ką matė ir girdėjo.

Mažutę mergaitę seserys tuojaus išmaudė, pavalgydino ir paguldė į lovą. Viena sesuo ją saugojo. Kuomet ji atsi-

budo ,tai vēl jai davē maisto ir ji pradējo pratarti viena kitā žodi, bet sesers jos kalbos negalējo suprasti. Jos nūmanē, kad ji bus iš kokios nors tolymesnēs vietas ir tikējosi, kad kuomet ji pagērēs, tai su pagelba čiaigimių joms pasiseks sužinoti jos visā istorijā.

Tuom tarpu rengimas vidurnakčio Mišioms ējo pirmyn. Galutinai atējo pats tas laukiamasis laikas. Sesuo matydamā, kad mergaitē, jos sargybai pavesta, gerai ģmigo, paliko jā ir nuējo ģ mažutē koplyčią klausyti Mišių. Paprastas altorius, bet buvo labai gražiai papuoštas. Vaikai, kurie buvo parengti prie Krikšto, buvo baltai aprēdyti, su baltais velionais ant galvos.

Mišios prasidējo. Mažų vargonēlių balsai ir vaikų giesmēs pažadino iš miego viešniā. Ji pakilo iš savo lovos ir kaip buvo naktiniuose rubuose, tai patraukē ten, iš kur ējo garsai. Ji pasislēpus už šv. Juozapo stovylos drebēdama žiurējo ģ viskā, kas darosi. Jos smarki akis tuojaus suēmē visā gražumā: žibančias žvakes, žalius lapus, gēles, kunigā Mišių rubuose seseris, baltai parēdytus kudikius, juodus kaip ji pati. Jos laukinei sielai tas reginys buvo nežemiškas. Ji pagauta tos grožēs apalpo ir krito. Jā pastebējo ir išnešē atgal ģ jos lovā.

Greitai ji atsipeikējo ir parodē norā vaikščioti. Ji liko aprēdyta parastais juodųjų vaikų rubais, su nuostaba ģ viskā atydziai žiurējo. Rodos, kad jai kas paaiškino, kad tos sesers — vienuolēs tai ojs geradējos ir ji joms reiškē didžiausią paagrba. Ji stebino visus. Paskui seserį Pranciškā, jos globējā, ji nuosekliai sekiojo, retkarčiais murmēdama viena antrā žodi, bet jos didelēs reiškios akys už jā aiškiai kalbējo ir rodē, kad jos siela yra pilna dėkingumo.

Ji parodē ir didelius gabumus. ģ trumpā laikā ji pradējo vartoti seserų vartojamus žodžius ir ištisus sakinius ir jau galējo šiaip taip susikalbēti. Iš visų vaikų prieglaudoje ji buvo simpatingiausia. Jos veidas buvo malonus, oda šviesnē kaip kitų, o jos juokas buvo tiesiog žavējantis. Ji iš-

rodē tiesi, stati, jos veidas pilnas kokio tai didumo. Išrodo, kad ji turėjo buti augštesnės kilmės, negu kiti juodieji, čiagyvenanti.

Gerai išmokus vietinę kalbą ji seserei Pranciškai pasakojo savo istoriją.

Ji buvo kunigaikštytė. Jos tėvas valdė visą giminę Afrikos gilumoje, apie aštuonis šimtus mylių atstui. Visi jie ten buvo laimingi. Bet štai viena nelaimingą dieną burys grobikų, vergų pirklių užpuolė jų šalį. Tėvas kunigaikštis su giminės vyrais buvo tą dieną iškeliavęs toli į girias sugauti liutą, kuris žudė žmones. Jie sugrįžo neprisirengę. Nušėbo pamatę žvėtimus. Šie puolė ant jų ir daugybę išmušė moterų ir vaikų akyse. Po to išsirinko iš likusių gražiausius, surišo juos kruvon ir varė juos kaip gyvulių bandą prieš save.

Jie varė tuos nekaltus žmones į prielauką, kur turėjo parduoti į vergiją.

Suimtųjų kentėjimai buvo nepasakomi. Žuliema pasakojo, kad jos motina atsisakė valgyti ir bande visiškai nepaisyti savo grobėjų. Ji buvo tvirta ir ilgai išlaikė. Mirusiųjų kunais buvo nuklotas kelias, kuriuo keliavo. Galutinai ir kunigaikštienė neišlaikė. Ji ėjo diena iš dienos silpnyn. Jos silpnas ėjimas trukdė grobikus Arabus. Jie nusprendė ją užmušti. Vieną rytą prisiartinio prie jos neva jos valdovas ir kirto jai į galvą savo šautuvu, nepaisydamas riksmo ir klyksmo jos dukters. Žuliema žiurėjo bejiegė į savo mirštančią motiną, o toliaus išmeigė savo akis į jos užmušėją, lyg norėdama jį pervers savo akių žvilgsniu ir baisia neapykanta. Sudrebėjo užmušėjas, bet neatsimainė jo nuožnumas. Užmuštosios kuną paliko draskyti laukiniams paukščiams ir žvėrimis, o sumenkėjusią Žuliemą paėmė ant kupranagario, manydamas ją gyvą palaidoti, nes matė, kad jos neparduos dėl jos sumenkėjimo. Jie artinosi prie Anglijos kareivių stovyklos ir todėl nedrįso užmušti Žulieimos. Bet sekančią dieną tironis mergaitę išrėdė, įgrudė į šikšnos maišą, užrišo

ir, praraušęs kiek žemę, ten ją igrudo ir užkasė, manydamas, kad šakaliai ar hienos ją užtikę suės. Grobikai buvo netoliausia da nukeliavę, kaip aficieras užtiko tą radinį.

Tai buvo netikėtas išgelbėjimas jaunos kunigaikštytės. Dabar dienos slinko laimingai. Žuliema buvo linksma. Kalėdų nakties reginys nedilo jos vaizduotėje. Tikėjimo tiesas ji tēmijosi greitai ir suprantamai. Ji buvo labai pasilgus Krikšto. Bet sesuo Pranciška, žinodama kaip laukinių Afriekiečių prigimtyje yra giliai išisaknėję nekurie blogi įpročiai, neleido jos prie krikšto. Ji ją mokino ir žiurėjo ir rengė prie Krikšto per sekančias Kalėdas.

Žuliema buvo savo keliu nepaprasta mergaitė. Ji elgėsi gana išdidžiai taip kaip tinka kunigaikštytei. Ji gana anks- ti išrodė jau pribrendusi ir nejučiomis darė kokį tai nepa- prastą įspudį į kitus našlaičius, kad jie jai reiškė pagarbą ir nuolankumą. Bet ji buvo ir labai gera. Visus mylėjo, o ypač seseris ir joms visur stengėsi padėti, griebdama at- likti įvairiausius darbus.

(Bus daugiau.)

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Vakarų Europoje katalikų skaičius auga.

Iš Kolonijos miesto (Vokietijoje) praneša, kad čionai Balandžio 17 d. 1922 m. neprigulmingi socialistai turėjo susirinkimą. Kalbėjo socialistų vadas Dr. Cohen. Jisai pažy- mėjo, kad Vakarų Europoje protestantizmas griuva, o ka- talikų tikėjimas auga. Katalikų tikėjimas platinamas ypa- tingai mokslainėse, kurias katalikai užveda.

Naujos mokslainės Amerikos negrams.

N. C. W. Council turėjo Baltimore susirinkimą Balan-

džio pabaigoje. Nutarta kurti mokslaines Amerikos negrams. Baltimores Antvyskupas M. Curley pagyrē ir palaiminō tū užmanymā. Marylando valstija, kur yra miestas Baltimore turi beveik dešimtā daļi visu negru kataliku Suvienytose Valstijose.

Francijas prezidents giria dvasiškijos pasišventimā.

Francijas prezidents Millerand važiudamas ī Maroko sustojo mieste La Rochelle. Vietinis vyskupas Eyssautier pasitiko p. prezidentā, īsreikšdamas jam pagarbā. Prezidents savo kalboje gyrē dvasiškijā, už jos pasišventimā karēs ir ramybēs laike.

Nebyliu tėvas pagerbiamas.

Francijas valdžia paskyrē Gegužēs 14 d. pagerbimui kunigo Sicard. Jisai gimē 1742 m. Palikēs kunigu darbavos Bordeaux miesto apylinkēse. Po keliu metu uždējo nebyliu prieglaudā. Atējus Francuzu revoliucijai 1789 metais kun. Sicard pateko ī kalėjimā už ta, kad buvo kataliku kunigu, ir buvo pašmerktas mirtin. Iš kalėjimo jam pasisekē pabēgti, ir vel grīžt prie savo mylimo darbo revoliucijai pasi- baigus. Dabar Prancuzai sumanē pagerbti tū, kurī revoliucija buvo teip baisiai nuskriaudus.

Amerikos literatu diena.

Amerikos literatu Draugija īssirinko savo globēju šv. Jonā, kurio atmintī apvaikščioja Gegužio 6 d. Tū dieną New Yorke šv. Patriko Katedroje laikys šv. Mišias Kunigas Wynne S. J., pamokslā sakys kun. V. McGinnis, prezidents Kataliku Tiesos Susivienijimo.

Pranciškonu misiju jubilėjus San Francisco.

Gegužio pradžioje San Francisco Pranciškonai apvaikščiojo šimto metu jubilēju. Tam jubilėjui paminēti Alfonsas, Ispanu karalius prisiunte pranciškonams brangias dovanas.